

Чернігівська міська централізована бібліотечна система
Центральна бібліотека для дітей імені О.П.Довженка

ПАРОСТОК

Альманах творів літературної вітальні «Іскринка»

Випуск 3

Чернігів 2013

П 18 Паросток : альманах творів літературної вітальні «Паростка»: випуск 3 / вступ. сл. канд. пед. наук М.Коновальчук ; уклад. Г.Маджуга ; відп. за вип. Н.Власенко. – Чернігів, 2013. – 44 с., іл.

Коли ви розгорнете цю книжечку – світ дитячої творчості відкриється перед вашими очима, це малюнки, вірші, оповідання наших розумників і розумниць.

Вдалої Вам подорожі по сторінках «Паростка».

Альманах розрахований на широке коло читачів.

Укладач

Редактор

Відповідальний за випуск

Комп`ютерна верстка

та дизайн

Ганна Маджуга

Ганна Сурніна

Ніна Власенко

Анатолій Кульченко

ББК 84 (4Укр-4Чер)6

В КОЖНІЙ ЛЮДИНІ Є ПАРОСТОК, ТІЛЬКИ ДАЙТЕ ЙОМУ ЗРОСТАТИ!

Творчість...

Безмежна і вічна, вона оточує нас з самого початку існування людства. Власне, з того самого моменту, коли один творчий пітекантроп у добу середнього палеоліту виготовив перше знаряддя праці та намалював перший твір мистецтва на стінах своєї печери, запускаючи гігантський механізм всесвітнього прогресу й розвитку культури.

Творчість і життя нерозривні, ми бачимо її у кожній краплині життя – на рекламних білбордах, у вітринах бутиків, з монітору комп'ютера, на кожній сторінці Інтернету, на книжкових полицях, у формулах сучасної суперкосметики, у ліхтарях нових марок машин, в інтер'єрах ресторанів та дизайні власного помешкання. В арт-галереях, театрах, на гала-концертах, в кінотеатрах, Інтернет-бібліотеці, креатив-студіях, виставкових залах, музеях, дитячих розвивальних та розважальних центрах – усюди розлилося море творчості.

Але чому на початку життя – у дитинстві – це джерело творчості у кожного б'є ключем, а потім у дорослому житті тече тоненьким струмочком?

Усім нам відомо, що у дитинстві кожна дитина – творець, тобто художник, поет, фантазер і винахідник. Діти – це у своїй більшості творчі істоти, що живуть у світі образів, почуттів і переживань, безпосередньо сприймають цей прекрасний світ. Цікавим є той факт, що такі якості були також притаманні геніальним людям – Леонардо да Вінчі, Г.Сковороді, Т.Шевченку, А.Ейнштейну, Т.Едісону, М.Коцюбинському, О.Довженку та ін. Саме вони стали рушіями прогресу, першопроходцями в галузі мистецтва та науки і саме завдяки своїм якостям, здібностям змінили хід історії всього людства.

Чому ж дорослих творчих особистостей набагато менше, ніж творчих дітей? Куди зникає паросток творчості з віком?

Якщо ми уважно придивимося, то побачимо, що паростку не дають пробитися важкі камені штампів, стандартів, сухих нормативів і т.д. Їх так багато, що вже немає сил прорости молодим ніжним пагінцям і розбруньковуватися, милувати світ барвистими духмяними

квітами та плодами. Вони зникають ще й тому, що тендітну травичку не підтримали вчасно, не сказали «Ти молодець», «Ти зможеш», «Спробуй, і у тебе вийде!», не створили відповідних умов.

Ось чому в дитинстві більшість людей – володарі чарівних, різнокольорових як веселка, фломастерів, а після школи та вузу у доросле життя приходять з одноколірною стандартною ручкою у кишені... Вони відчують значні труднощі при розв'язуванні завдань творчого типу, які так подобалися у дитинстві: «Намалюй свій настрій», «Створи проект будинку твоєї мрії», «Напиши казку про своє життя» і т.д. У дорослому віці ми здивовано розуміємо, що мислимо стандартно, за інерцією, нам легше виконувати одноманітну діяльність, аніж створювати щось нове. Водночас сьогодення все більше і більше пропонує нам завдань відкритого типу, з яких і складається все наше життя.

Такий сприятливий ґрунт для тендітних паростків намагаються створити у дитячій бібліотеки ім.О.Довженка, а саме у літературній вітальні «Іскринка». Підживлюють, підтримують, гріють сонцем теплих слів, зволожують землю корисними порадами. Людей, які здійснюють підтримку творчих порухів душі, нехай ще несміливих, тендітних, називають фасилітаторами, що в перекладі означає «той, хто підтримує».

Фасилітатори щиро прагнуть сприяти щасливому протіканню дитинства, турбуються про духовний внутрішній світ дитини, максимально допомагають у пізнанні оточуючого світу та себе в цьому світі, залучають до читання, розвивають творчі здібності для того, щоби дитина оволоділа найвищим мистецтвом – мистецтвом життєтворчості, талантом змінювати життя на краще.

Фасилітаторами літературного та художнього зростання юних авторів цієї збірки стали педагоги ... та бібліотекарі ... Саме завдяки їх допомозі стало можливим це видання. Діти, які взяли участь у цьому проекті – активні учасники життя, а не тільки його «глядачі». На жаль, сучасна середньостатистична людина 24 години на добу виступає переважно в пасивній ролі: дивиться телевізор, сидить в Інтернеті, добре, якщо ще ходить до бібліотеки, споглядає інколи твори мистецтва. Так, у внутрішньому світі людини іде копітка робота - вона співпереживає, накопичує враження, слухає, бачить,

спостерігає, в якійсь мірі виступає співтворцем, проте лише частково. Тільки тоді, коли людина вчиться бути по-справжньому вільною і творчою, вона стає творцем життя.

Справжніми творцями можуть стати юні поети і художники «Паростка». Їхні роздуми сумні і радісні, задумливі й оптимістичні, сповнені ароматами різноманітних почуттів і переживань, з присмаком філософських міркувань. Поезію збірки неможна відокремити від ілюстрацій дітей зі школи з вадами..., настільки усе переплетено тонкими ниточками думок, подій, натхнення. Читаючи вірші, споглядаючи малюнки, так і хочеться знов поринути у дитинство і юність, розкрити долоні та спіймати прохолодні краплі дощу, вдивлятися у світ радісно, вдихати життя легко, поглинати знання, ризикнути на пригоду, посміхнутися своєму відображенню, здивуватися першому снігу і розкрити серце у зоряне небо.

Організатори цього видання хочуть сказати саме тобі, юний авторе: «Зростає, паростку, у доросле життя! Не бійся бути творчим, і твоє життя та життя твоєї країни стане кращим».

Творчість – це спалах, це вогник натхнення,
Янгола білого дотик крила,
Слово невимовне, сяйво незвідане,
Всесвіту музика й думки стріла.
Творчість – це море, безкрає і тепле,
Гойдає, як човник, людські почуття,
Фарби художника й рими поета
Мозаїку творять земного буття.
Творчість – веселка, що світ обіймає,
Гуляє щаслива по ній дітлашня,
Квіти фантазій на полі таланту
Зростають в прекрасне майбутнє щодня...

*Коновальчук Марина Валеріївна,
канд.пед. наук, доцент кафедри дошкільної та початкової освіти
ЧНПУ імені Т.Г.Шевченка, завідувач Чернігівського регіонального
центру Інституту обдарованої дитини НАПН України*

АНДРІЙ ЛІПЛЯНСЬКИЙ
ЗОСШ № 18

Ветви качаются лихо,
Вода лучами сверкает,
Березы шепчутся тихо,
А рядом птички порхают...
Все это дарует свободу,
Свободу для нас, для людей.
ДАВАЙТЕ ЛЮБИТЬ ПРИРОДУ!!!
И мир ваш станет светлей!

РАЇСА СТАЩЕНКО

Малюнок Раїси Стащенко

СОЛДАТКІНА ВІОЛЕТТА
ЗОСШ № 20

Осень

Осень золотая к нам пришла,
Разные дары нам принесла.
Груши, яблоки и сливы
Положила нам в корзины.
Пожалела малышей,
Погоняла голубей.
Посмеялась чуть-чуть с нами,
Постучала каблуками,
Сняла туфельки потом,
Убежала босиком.

ІННА АФОНЧЕНКО

Малюнок Інни Афонченко

СОЛДАТКИНА ВИОЛЕТТА
ЗОСШ № 20

Фиалки

Фиалки – это цветы
Их любим и я, и ты.
Фиалки учат нас быть скромней,
Не важничать среди людей.
Любить, что дарует природа
И чувствовать сердцем свободу.
Думать о тех, кто в беде иль в тревоге
Или нуждается в чей-то подмоге.
Верить, любить и прощать.
Вот что фиалка дает всем нам знать.

ОЛЕНА ЗДОР

Малюнок Олени Здор

СОЛДАТКИНА ВИОЛЕТТА
ЗОСШ № 20

Конь

У меня есть конь гнедой,
С белой гривой, он не молодой.
Мчится по полю он, как стрела,
Чуть не вылетаю из седла.
Я кормлю коня овсом и сеном,
Не толкаю я его коленом,
Глажу я его своей рукой,
Морду он сует в карман пустой.
Не лежит там сахар, «Уф-ф не повезло»
И кричит он: «Иго-го-го-го»
Как приятно, что имею я
Резвого красивого коня.

ІННА АФОНЧЕНКО

Малюнок Інни Афонченко

КАТЕРИНА БОЛОННІКОВА
ЗОШ № 1

Світязь

О, Світязю... Дивовижний...
Безкраї небеса...
Далекі й неосяжні,
Немов твоя краса.
Зірок священних погляд,
Мов оченьки твої...
О, Світязю...
Подих вітру, він вісточку несе...
У шелестінні лісу
Твій голос, знаю є...
О Боже, дай хвилину,
Ще подивиться вглиб,
У мій казковий Світязь,
У маревну блакить.

ЮЛІЯ ГАЛИМСЬКА

Малюнок Юлії Галимської

КАТЕРИНА МАРУЖЕНКО
ЗОШ № 1

Дивний сон

...Та ніч була неспокійна. Сильний вітер гнув до землі могутні дерева, рясний дощ періщив по вікнах, гуркотів грім, як величезний духовий оркестр, а блискавка розсікала небо від краю до краю.

Мені не спалося. Я крутилася у ліжку, мов дзиґа і здригалася при кожному розкраті грому.

Щоб скоріше заснути, я почала мріяти про маленький острівець серед бурхливого океану з білим пісочком і пальмами. Це допомогло, і я скоро заснула.

Та дивний сон наснився мені. Неначе іду я по небу, серед кучерявих, біленьких хмар. Аж ось переді мною на золотому троні, серед крилатих янголів, велично возсідає Бог - Творець усього живого.

- Дитино моя, ти – людина, найрозумніша істота, яку Я створив. Та не живеш ти за заповідями Моїми, не поважаєш ближніх своїх і дуже часто забуваєш, що і рослини, і тварини, яких Я створив, як і тебе, є твоїми ближніми. Тому, в покарання станеш ти деревом зеленим у густому лісі біля чистого озерця. Постойш, подумаєш, а якщо щось надумаєш – станеш знову людиною. Не хочу Я цього

КАРИНА АСТРАТЯН

Малюнок Карини Астратян

робити, але як Отець, мушу карати своїх дітей! Бог змахнув рукою і в цю мить небеса піді мною розверзлися і я почала падати. Коли прийшла до тями, побачила навкруги високу стіну столітніх дерев, крони яких закривали небо, а біля моїх ніг розстиалося дзеркальне плесо лісового озера.

Але що це?! Замість ніг стирчало коріння, глибоко врізане в землю, руки витягнулися в гнучке гілля, а волосся позеленіло і стало довге-предовге .

Я поглянула на своє відображення у воді і побачила замість себе гнучку, красиву вербу.

Тільки тепер я усвідомила, що зі мною сталося! Я стала деревом і не знаю коли знову стану людиною і чи стану взагалі?!

Так я розмірковувала, аж раптом відчула різкий біль, що пронизав усе тіло від корінця до найменшого листочка. Групка підлітків з усього розгону кидали в мене ножами, а потім почали викарбовувати на моєму стовбурі свої імена. Я у відчаї закричала: «Що ви робите, схаменіться, я жива?!», але замість крику судомний шелест пронісся серед листочків. Із ран текла кров-сік, усе тіло заніміло, мені здалося, що я помираю...

Не встигла я прийти до тями, як мене знову пронизав гострий біль. Тепер уже в голові. Ті підлітки чіплялися за мої коси, гойдалися і з несамовитим вереском стрибали уводу, Від тих страждань, від безпорадності я гірко заплакала. Мої сльози дрібними перлинками, рясним дощем закапали у воду.

- Дивіться, верба плаче! – і підлітки здивовано відступили від мене.

Геть знесилена від сліз і страждань я зомліла. Не знаю, скільки часу я пробула в такому стані, та хтось легенько і ніжно погладив мене по голові, що і змусило мене отямитися.

- Ти доволі настраждалася, люба дитино! Багато болю пережила і витримала Мій іспит. Я сподіваюся, ти засвоїла цей урок, який пронесеш у серці через усе життя, - звернувся до мене Бог. Тепер ти станеш людиною.

Було вже під ранок. Дощ стих. Тільки в повітрі пахло вогкістю, і самотні краплинки стікали по шибках, залишаючи мокрі сліди.

Я лежала у ліжку, ще не оговтавшись від нічного сну. На душі було тяжко, немов це все зі мною було насправді.

Так я лежала, аж поки перші промінці сонця зайчиками затанцювали по стінах

Починався новий день. Нова сторінка мого життя...

На цьому закінчую свою розповідь. Хотілося б щоб люди, прочитавши мою історію, прислухались, вдумалися і зробили певні висновки.

АМАТУНІ ГАННА
ЗОСШ № 1

Мечта

Нарисуй мечту, как птицу
И пусти на небеса.
Пусть она той озорницей
С тобою будет навсегда.
Есть мечта и есть надежда,
Есть и вера, и любовь!
Даже если неудача,
Ты поверишь в нее вновь.
Есть мечта и есть тот свет,
Что дает нам все пройти
По тернистому пути.
Ты о нем не забывай,
Птицу счастья не теряй!
Ведь она всего одна
Птица в небе, то мечта.

АНАСТАСІЯ ПРИМОЧЕНКО
ЗОШ № 20

Школа

Наша жизнь течет средь школьного двора,
Где друзья, наука и эмоций много.
Пусть еще мы только детвора,
А ведь ждет нас каждого своя дорога.
Здесь живут волшебники и сказки,
В коридорах слышен звонкий смех.
Первую любовь и чьи-то глазки
Мы не сможем позабыть вовек.
Первые страдания и слезы,
Чувства, так волнующие кровь,
мальчиком подаренные розы,
возвращают радость вновь и вновь.
И светлей становятся улыбки
Строгих школьных мам – учителей .
Хочется исправить все ошибки
И вернуться в классы поскорей.

МАКСИМ ЛОСЬ
ЗОШ № 20

Мій кумир

Я маю любого кумира-
Це наш відомий футболіст.
Він грає в збірній України
Андрій Єрмоленко – це він.
Він гарно вчився в нашій школі
І грав в футбол не гірше всіх,
Він був за межами країни,
об'їздив майже цілий світ.
Та де б не був він,
В Україні йому найкраще
З всіх країн,
Бо рідна ненька – Україна –
Є рідна, люба нам усім.

ЄЛІЗАВЕТА ПОСПОЛІТАК
ЗОШ № 20

Робиш добро – не кайся,
Робиш зло – зла й сподівайся

Ми вже забули добрі справи,
Здається їх і не було.
І де знайти тепер управу
На хамство, ледарство та зло?

Ми вже забули слово «чуйність»,
Забули щедрість і любов.
А в цих словах добра присутність
Така ж, як в організмі крові.
Не може бути людей без крові,
Не можна бути без добра,
Без щирості та без любові
Життя нема є тільки гра.

В житті повинна бути рада,
Тоді підкоряться світи.
Від мене крихітна порада –
Будь добрим раз і назавжди.

Роби добро і в тім не кайся,
Його приємно так робить.
Якщо ти злий – зла й сподівайся.
Знай, важко злим у світі жить.

СТАНІСЛАВ ПІНЧУК
ЗОШ № 20

Дружба

Не можна жити самотнім на землі,
А дружба від самотності рятує.
Вона буває справжня або ж ні,
Їх важко відрізнити, про це життя звітує.

І, дійсно, справжнім може бути друг,
Що не залишить у важку хвилину,
На допомогу прийде. Дружби дух
Живе усе життя – не день і не годину.

З усього сказаного вище, зрозумій,
Що друзів треба вибирати уважно,
І сам хорошим другом стати зумій,
Хороший друг – не чин, а бути ним поважно.

У дружбі є велика сила, знай:
Хто має друзів, може не боятись,
Що сам залишиться, коли на світу край
Піде і знатиме, що є куди вертатись.

ДАША КОВАЛЬЧУК
ЗОШ № 3

Тимко

У мене є котик Тимка.
Він пухнастий, як пушинка.
Лапки має язичком,
Попиває молочко.
Любить м'ясо він і рибу
Та копатись в рюкзаку,
Проведе мене до школи –
Буде спати досхочу.
Повернуся я зі школи –
Він зустріне на порозі.
Каже: « М'яв, ти вже прийшла?
Скільки двійок принесла?»
Я люблю свого Тимошку,
Він такий в мене хороший.

ОКСАНА ПРОНЬКО
СТУДЕНТКА

***

Шоколадне небо нічка застилає,
Шоколадить зорі, місяць розливає,
Пензлем шоколадним вулицю малює,
Молоко додати – й потім зафольгує.
Вийде шоколадка смачно шоколадно,
До чаю і кави якраз буде ладна.
В нічку шоколадну радиться не спати,
Краще шоколадку із зірок зжувати.

ДАНІІЛ САВЧЕНКО
ЗОШ № 20

Будь чесним

Чесність усе буде
І зараз, і назавжди,
Брехня ж усе руйнує,
Від неї чекай біди.

Живи, мій друже, чесно
І правди скрізь тримайсь.
І буде це почесно,
І друзів будеш мать.
Живи, мій друже, чесно
Сьогодні та завжди,
Й ніколи в цьому світі
Не знатимеш біди.

ВІТАЛІЙ МИРОНЦОВ
ЗОШ № 20

**Моїй першій вчительці
Геращенко Т. О.**

Коли був я ще маленьким,
(восьмий рік мені ішов)
У форму вдягнений гарненьку
З батьками в школу я прийшов.

Для мене все було незвичним,
Для мене все було новим,
Та вчителька моя привітно
Зігріла всіх теплом своїм.

Всьому вона мене навчила,
Відкрила двері у життя,
Всім чим могла допомагала
Сміливо йти у майбуття.

Я завжди буду пам'ятати
Старання всі її тяжкі,
І хочу їй я побажати –
Проблем не мати у житті.

МАКСИМ КЕДЕНКО
ЗОШ № 20

Присвячується моєму другові Грею

Стояв чудовий літній день. Арсеній повернувся із дивовижного дитячого табору, що в Криму. Дуже скучив за татом і мамою, а найбільше – за своїм другом. Його звали Грей. Він був хорошим гарним песиком, породи ретривер. Великий, довгошерстий, світлобежевого окрасу, він мав прекрасні очі, дуже виразні та розумні. Грей був неймовірно відданим. Арсен дуже любив свого пса. В сильну зливу хлопчик підібрав його на вулиці, коли той був малесеньким цуценятком. Можливо, знав, що цим врятує йому життя.

Так песик залишився жити в Арсена. Його полюбила вся сім'я, а особливо хлопчик. Вони робили все разом: гралися, бігали, навіть спали.

Через три дні Арсенові мало виповнитися чотирнадцять років. І на нього чекав сюрприз. Вся сім'я їхала до бабусі в Карпати.

Це було чудово! В цю пору стояла прекрасна погода. Карпати буяли фарбами. Смереки, зелені та оксамитові, віяли прохолодним вітерцем. Струмочки дзвеніли дзвінкими переливами, а ніжні барвисті квіточки дарували солодкий нектар метеликам. Як припав до душі спів дзвінкоголосих пташок! Дуже приємно вдихати цей аромат літа і бабусиних пиріжків.

Стомлені дорогою, хлопчик і пес повечеряли і вмить заснули. Наступного дня вони ранесенько прокинулися. Арсеній поглянув у вікно, і в нього перехопило подих від вражень. Йому негайно

захотілося змалювати красу, яку він побачив і залишити її собі назавжди. Тихесенько взяв рюкзак, кілька пиріжків, яблука та ключі від човна і пішов.

Грей гордовито сидів у човні і дивився як вправно веслує хазяїн. Це тато навчив Арсена веслувати. Вони частенько каталися на човні. Припливши до берега, хлопець замкнув човна на ціпок, щоб той не «втік». Друзі піднялися на високу гору, звідки відкривався мальовничий краєвид. Арсеній почав малювати, вдивляючись у красу. Грей рознюхував, розвідував, роздивлявся все довкола.

Час минав непомітно. Трохи згодом пейзаж було завершено. Грей зрадив, бігав навколо хазяїна, лащився, гавкав – йому кортіло погратися. Вони поїли і вирушили до човна, біжучи наввипередки. Раптом Арсен перечепився і впав. Він відчув нестерпний біль. Грей допитливо вдивлявся йому в очі. Хлопчик стогнав від болю. Нога набрякла, біль не проходив. Арсеній зрозумів, що справи кепські.

Вечоріло. Хлопчик знав, що дома всі хвилюються. Потрібно було щось робити. Арсен обійняв свого песика і прошепотів: «Грею, мій любий друже, поклич допомогу.»

Пес лагідно лизнув у щоку і стрімголов помчав до річки, де рішуче кинувся у воду і поплив. Невдовзі голосний гавкіт Грея почули. Він стрибає, нервує, метався, кидався знову до води. Батько Арсена відразу все зрозумів.

Човен позичили у сусідів. І вже за годину Арсеній був удома. Йому швидко надали медичну допомогу – то був вивих. Грей не відходив ні на крок, лежав біля ніг хлопчика. «Грею, хоробрий мій друже! Ти врятував мене», – сказав Арсеній, лагідно дивлячись на песика. А песик подумав: «Як і ти колись врятував мене...»

НАСТЯ ФЕДЯЙ
ЗОШ № 20

Кем рождены мы
Кем стали.
Демон и ангел
Вновь восстали.
Демон – из пепла
Ангел – из перья
Так и гласит наше поверье.
Тьма и свет
Начинают войну
Ты – человек
Помоги же ему.
Кто будет за правду?
Кто за войну?
Помоги же решить судьбу.
Эта война
Ужасна всегда.
Воюют даже измерения
Возможно она
Не кончится никогда.
Ангел родится – свет воцарится,
Демон родится – все тьме покорится.

КАТЕРИНА СЕРДЮК
СТУДЕНТКА

Патріот

Я – патріот! Я любов'ю палаю
До моєї держави, моєї землі.
У світі найкращу країну я маю;
Родючі поля і чисті ліси.

Захоплююсь я цим сонячним краєм,
Цими містами вздовж і поперек.
Захоплююсь я моїми братами,
Що створюють, власне, менталітет.

Ще я люблю українську культуру,
Українські пісні, українські вірші.
Наших традицій ні за що не забуду,
Ні за яких обставин, ніколи в житті.

І мову нашу дзвінку, солов'їну ,
Що пройшла до нас крізь віки,
Використовую кожної днини,
Озвучую нею навіть думки.

Я для країни обов'язки маю,
Святі і чисті, як святая вода,
Закони майже усі я знаю,
Те, що з шпаргалкою, згодьтесь, дарма.

Обов'язок перший: я неодмінно
Через кожні чотири роки спішу,
Роблю свій власний, правильний вибір –
Я ж долю своєї країни вершу!

І починаються пізні зібрання,
Ораторські виступи, майже театр.
І бачу тоді я силу незламну
В наших сестрах і наших братах.

Тож я пишаюсь, що я Українка,
Що я таким патріотом стала.
Любіть її, неньку, і влітку, і взимку.
Слава Україні! Героям слава!

ОЛЬГА БЕЛОРУС
ЗОШ № 18

Дождик снова

Снова дождь и снова грусть,
Я поплачу... ну и пусть,
Верю, снова будет свет –
Во мне грусти вовсе нет!
Верю, тучи все уйдут,
Зацветет рассвет,
Розы снова зацветут,
Но не сразу, нет!
Ночь сейчас и звезды светят,
Бьется луч луны в окно,
Грусть вокруг на белом свете,
Но мне нужно лишь одно:
Тихий сон и тишина,
Я за день устала,
Пусть в окно стучит луна,
Я ее не звала.
Я желаю всем вокруг
Дождь не оскорблять.
Он ведь наш унылый друг,
В дождик лучше спать.

ВЕРОНІКА КУЛІШ
ЗОШ № 20

Україна

Найкраща у світі країна –
Це рідна моя Україна,
Це села її і міста.
А мова її солов'їна,
Як пісня звучить на вустах.

Поля лише наші широкі
І небеса блакитні високі.
Вона лиш така єдина –
Рідна моя Україна.

ОЛЬГА ШВИДАК
ЗОШ № 20

Зима

Знов прийшла до нас зима,
Білу шубку одягла,
Ліс і гори вкрила снігом,
Всі дороги замела.
Злиться в полі хуртовина,
Замітає слід вона,
Намітає кучугури
Біля нашого вікна.

МАРІЯ ЯВОНЕНКО
ЗОШ № 29

Мрія Мілки

Чим подобаються кішки? Мені тим, що вони вміють мовчати. Мабуть, у цей час вони думають про вічність. А ще з кішкою можна обмінюватися думками. Не завжди ж хочеться грати.

Так у мене з'явилася Мілка - моя улюблена киця. Моя мама каже, що вона кольору «кава з молоком» – уся пухнасто – біла.

А носик, вушка, лапки та хвостик – темно-коричневі.

Мені подобається, що Міла не витончена, а дуже незграбна. Коли вона від мене біжить, то може не помітити диван або ніжку стола. Видно, що їй не боляче, але виглядає це дуже смішно.

А ще вона вміє спати з відкритими очима і в неї найкрасивіші лапки у світі. Ми з мамою часто виставляємо оцінки за те, як вона сидить. Ну, і, як ви вже здогадалися, вона відмінниця, як і я – у неї рідко бувають дев'ятки в основному 11 чи 12. Прикро, що немає школи для котів.

Чого Мілка не любить? Не любить митися і взагалі не виносить шуму води. Тому, коли я у ванній, вона жалібно нявкає під дверима. Боїться, щоб я не потонула.

Часто я вчу Мілку життю. Яюсь вона сиділа на підвіконні і дивилася як за вікном падає сніг, і лапкою хотіла спіймати найбільшу сніжинку. А я їй сказала «Мілко, життя така штука, що не все, що бачиш, можна спіймати». Вона подивилася на мене, не повірила і продовжувала їх ловити.

Чого Міла хоче найбільше? Я думаю, стати відомою. Тому я і вирішила написати про неї: так хочеться, щоб про неї надрукували у книзі, вона ж така красуня. Здійснить мрію Міли! М'яу!

СТАНІСЛАВ ПІНЧУК
ЗОШ № 20

Бібліотека

*Дитячій бібліотеці
ім. О.Довженка присвячується*

Ви думаєте, що навчання тільки в школі?
Не праві ви.
Вважаєте її закінчу – та й на волю.
Не праві ви.
Навчають нас малесеньким шматочкам.
Частини це.
Ми маєм згуртувать знання докупи,
Не марно щоб було усе.
Ходити в школу – це аспект важливий,
Не можна без цього.
Але ж є люди, що книжки писали,
Питання – для кого?
Бібліотека – енциклопедичне слово,
Але для нас –
Знання додасть, дозвілля нам прикрасить
І допоможе, та й не раз.
Довженко був людина-геній .
Його ім'ям назвали заклад цей корисний:
Знань – це храм.
Відомий режисер, письменник.
Всі мають знати.
І пам'яті його повинні –
Читати ми... читати...

У третьому випуску альманаху «Паросток» використані малюнки учнів спеціальної загальноосвітньої школи для дітей з вадами слуху міста Чернігова:

АСТРАСЯН КАРИНИ
АФОНЧЕНКО ІННИ
ГАЛИМСЬКОЇ ЮЛІЇ
ЗДОР ОЛЕНИ
СТАЩЕНКО РАЇСИ

Керівник: ЛИХОДІД ОЛЕНА ВЯЧЕСЛАВІВНА

Вірші та оповідання:

АМАТУНІ ГАННИ
БЕЛОРУС ОЛЬГИ
БОЛОННІКОВОЇ КАТЕРИНИ
КЕДЕНКА МАКСИМА
КОВАЛЬЧУК ДАР’І
КУЛІШ ВЕРОНІКИ
ЛІПЛЯНСЬКОГО АНДРІЯ
ЛОСЬ МАКСИМА
МАРУЖЕНКО КАТЕРИНИ
МИРОНЦОВА ВІТАЛІЯ
ПІНЧУКА СТАНІСЛАВА
ПОСПОЛІТАК ЄЛІЗАВЕТИ
ПРИМОЧЕНКО АНАСТАСІЇ
ПРОНЬКО ОКСАНИ
САВЧЕНКА ДАНІІЛА
СЕРДЮК КАТЕРИНИ
СОЛДАТКІНОЇ ВІОЛЕТТИ
ФЕДЯЙ АНАСТАСІЇ
ШВИДАК ОЛЬГИ
ЯВОНЕНКО МАРІЇ

З М І С Т

КОНОВАЛЬЧУК М.В.

В кожній людині є паросток, тільки дайте йому зростати! 3

ЛПЛЯНСЬКИЙ АНДРІЙ

„Ветви качаються лихо...” 6

СОЛДАТКІНА ВІОЛЕТТА

Осень 8

Фиалки 10

Конь 12

БОЛОННІКОВА КАТЕРИНА

Світязь 14

МАРУЖЕНКО КАТЕРИНА

Дивний сон 16

АМАТУНІ ГАННА

Мечта 20

ПРИМОЧЕНКО АНАСТАСІЯ

Школа 21

ЛОСЬ МАКСИМ

Мій кумир 22

ПОСПОЛІТАК ЄЛІЗАВЕТА

„Робиш добре - не кайся...” 23

ПІНЧУК СТАНІСЛАВ

Дружба 24

КОВАЛЬЧУК ДАША

Тимко 25

ПРОНЬКО ОКСАНА

„Шоколадне небо нічка застилає...” 26

САВЧЕНКО ДАНІЇЛ

Будь чесним 27

МИРОНЦОВ ВІТАЛІЙ	
Моїй першій вчительці.....	28
КЕДЕНКО МАКСИМ	
Присвячується моему другу Грею	29
ФЕДЯЙ АНАСТАСІЯ	
„Кем рождены мы...”	31
СЕРДЮК КАТЕРИНА	
Патріот	32
БЕЛОРУС ОЛЬГА	
Дождик снова	34
КУЛІШ ВЕРОНІКА	
Україна	35
ШВИДАК ОЛЬГА	
Зима.....	36
ЯВОНЕНКО МАРІЯ	
Мрія Мілки	37
ПІНЧУК СТАНІСЛАВ	
Бібліотека.....	39

Літературно-художнє видання

ПАРОСТОК

Альманах творів літературної вітальні «Іскринка»

Випуск 3

Укладач	Г. Маджуга
Редактор	Г. Сурніна
Відповідальний за випуск	Н. Власенко
Комп'ютерна верстка та дизайн	А. Кульченко

© Чернігівська міська централізована бібліотечна система
Центральна бібліотека для дітей імені О.П.Довженка
Адреса: 14000 м.Чернігів, вул.Кирпоноса,22
Тел.: (0462) 77-51-29
E-mail: Dovzhenkocentr@ukr.net